

Oblastník

Informačník Východoslovenskej skautskej oblasti

Osmička v Košiciach
nový oddiel

strana 3

Trpezlivosť
zamyslenie od Geparda

strana 7

DofE mi dalo motiváciu...
rozhovor

strana 8

**SLOVENSKÝ
SKAUTING**
VÝCHODOSLOVENSKÁ
SKAUTSKÁ OBLASŤ

Obsah:

Osmička v Košiciach

nový oddiel

3

Pod'akovanie

Karpatskej nadácii

6

Trpezlivosť

zamyslenie od Geparda

7

DofE mi dalo motiváciu...

rozhovor

8

Sťahovanie oblastnej kancelárie

zmena priestorov po 23. rokoch

12

Karneval VSO

Východoslovenská skautská oblasť

13

Stretnutie vodcov oddielov a zborov

pracovné stretnutie k hodnoteniu kvality

14

Hľadá sa spojka...

zahraničná spojka VSO

14

OSMIČKA V KOŠICIACH ALEBO AKO A KEDY (NE)ZAKLADAŤ NOVÝ ODDIEL

Ked' sa vo vašom zbore stane, že sa vám hlási do oddielov priveľa nováčikov a zároveň zistíte, že máte k dispozícii viac vedúcich, než fungujúce oddiely pojmu, čo urobíte?

Nový oddiel?

OK, súhlasím, že takáto situácia sa nevyskytuje často. Ale ak po mnohých rokoch (u nás v Šesťdesiatosmičke hovoríme o niekoľkých desiatkach rokov!) predsa len nastane, máte niekoľko možností. Tá najjednoduchšia je nechať nováčikov zapísaných kdesi pod pomyselnou čiarou s tým, že ich prijmete o rok alebo dva, a vedúcich využiť na príležitostnú pomoc pri zborových akciách. Tá menej komfortná je predimenzovať už fungujúce oddiely a všetkých nováčikov tam napchať, veď sa to po čase nejakú utrasie. (Len ako ich narvať všetkých do vlaku pri spoločnom cestovaní... :-D)

A odrastených radcov a vodcov ponechať vlastnému osudu. A možno vám napadnú aj ďalšie horšie alebo lepšie riešenia. Medzi nimi určite aj to naše, najdobrodružnejšie – založiť nový oddiel.

Košický 68. zbor je známy svojou dlhoročnou stabilitou a tiež istou konzervatívnosťou. Počet oddielov sa u nás počas rokov nijako zásadne nemení. Sem-tam niečo zakolíše, napr. vĺčiacky alebo roverský oddiel v istých obdobiach striedavo vznikali, zanikali a obnovovali sa, ale tie skautské – dievčenská Deviatka a chlapčenská Trojka – fungujú so svojimi vyše 30-ročnými tradíciami nepretržite.

Och, och, tá koedukácia

Chlapcov a dievčatá v skautskom veku sme u nás vždy striktné oddeľovali. Dôvody sú najmä výchovné – ku každému pohlaviu treba pristupovať trochu ináč, každé z nich v tomto veku baví čosi iné,

na každé čosi iné platí. Čisto dievčenský a čisto chlapčenský oddiel bol jednoznačne najefektívnejším riešením.

A ja verím, že stále je, hoci som sa v septembri stala vodkyňou nového oddielu, ktorý je – na naše pomery trochu neuveriteľne – miešaný. Náš 8. oddiel skautov a skautiek dostal názov Čierne bociany. Má jednu chlapčenskú a jednu dievčenskú družinu, obe vyskladané zo samých nováčikov. Inde možno samozrejmosť, u nás experiment. Akurát oddielová rada je zložená zo skúsených ľudí, ktorých sme posťahovali zo zabehnutých oddielov. Radcovia a ich zástupcovia v nich vyrástli, zaškolili sa, získali prax, absolvovali radcovský kurz, a teda majú toho za sebou dosť veľa na to, aby mali čo svojim družinám odovzdať. Zástupcovia vodkyne sú na tom rovnako, akurát majú vyšší vek a vzdelanie.

Kto si vytvorenie podobného oddielu už vyskúšal, vie, že takýto „projekt“ má svoje úskalía, ale aj nepopierateľné výhody.

Výzvy

Keď človek ide do niečoho nového, má nejakú víziu, očakávania. My sme sa snažili zbaviť všetkej naivity a romantických predstáv. Ako hovorí jeden z mojich zástupcov: „Skúsenosť viesť miešaný oddiel v skautskom veku nikto z nás vedúcich doteraz nemal. Aj preto som sa snažil nemať žiadne očakávania. Keď to vyjde dobre, teším sa ako malé dieťa. Keď to zasa, naopak, nevyjde, neostanem sklamaný. Volil som strednú, pokojnú cestu tichého, vnímavého realistu. Moja prvá prax s vedením oddielu tak bola predomnou.“

Náš oddiel je bez tradícií, histórie, jednoducho bez zázemia. Nováčikov, čo

sú vlastne všetci jeho radoví členovia, preto nemôže prirodzene podchytiť a viesť (či dokonca vliecť) zabehnutá masa skúsených skautov. Logicky – veď tam nikto skúsený nie je, teda okrem radcov, ktorí sú však v nepomernej menšine. To vytvára väčšiu záťaž na oddielovú radu, ktorá si s tým musí (ako správna rada) poradiť. :)

Z toho vyplýva, že oddielovú radu by mali tvoriť naozaj spoľahliví a zodpovední ľudia. Také tie žiarivé vzory, od ktorých sa deti môžu učiť a najmä podvedome všetko možné odkukať. Verím, že tá naša to aj spĺňa, keďže ju takíto spoľahliví ľudia tvoria. Lenže... tu nemôže byť reč iba o jednotlivcoch a v tom tkvie ďalšia výzva. Oddielová rada, rovnako ako aj vodcovský tím, musí byť zohratá partia ľudí s jednotným vystupovaním a výchovnými metódami. Ako to spraviť, keď sa sami zatiaľ dostatočne nepoznáme?

Hm, tak na to nemám presnú odpoveď. Asi len veľa času tráviť spolu, rozprávať sa, riešiť spoločne problémy a konflikty a ono sa to časom dostaví... :) A hlavne sa pred deťmi vzájomne podporovať, a nie naopak.

Benefity

Najkrajšie na tom celom je, že je to celé ako obrovská zelená lúka pred táborom, kde máme voľné pole pôsobnosti a kde si môžeme postaviť tábor, aký chceme. (Samozrejme, musí to mať všetky atribúty tábora, a nie zmeniť sa napr. na cirkus. :-D) Nemáme tradície? Nemáme, ale postupne si ich vytvoríme. Ako rozumní ľudia vychádzajúci z dvoch spriatelených oddielov si vieme zo svojho domovského prostredia povytáňovať a preniesť do nového oddielu to najlepšie, čo sme tam dostali. Jasné, že často narážame na kultúrne rozdiely medzi chlapcami a dievčatami typu „u nás sa to robilo takto“, ale o to krajšia je diskusia o týchto rozdieloch, pátranie po príčinách, prečo sa to takto zaviedlo, a hľadanie toho najlepšieho riešenia pre náš ôsmy oddiel.

Ťažké začiatky

Aby sme si neklamali, v septembri a októbri sme sa s našou oddielovou radou poriadne vytrápili. Deti nemali žiadne návyky, nevedeli, čo od skautingu a nového oddielu čakať, chýbala im disciplína a vôbec elementárne pochopenie skautskej idey a všetkého, čo s ňou súvisí. Prvú trojdňovku, ktorá bola na jeseň, sme zvládli len s veľkým úsilím. Ale dali sme to a ja viem, že to bolo len vďaka tomu, že sme sa vedeli o seba ako skúsenejších a vodcovia vzájomne oprieť. Poradiť sa, držať spolu, ťahať za jeden povraz... a iné synonymá a frazeologizmy :-D.

Chlapci a dievčatá na jednej kope tiež nie je vždy ideál. Občas si vzájomne lezú na nervy, pustia sa do seba, agresívnejšie typy musíme lepšie strážiť, aby sa niečo nestalo. Na druhej strane verím, že sa časom naučia spolu komu-

nikovať a zvyknú si na seba, keď už inak nie, tak aspoň ako pes a mačka, ktorí nútene vyrastajú na jednom dvore. A ešte na ďalšej strane – stále je pravda, že družinovky trávia dievčatá a chlapci samostatne a tam sa môžu vyzorávať a venovať aktivitám, ktoré sú blízke len im.

Rodičia na našej strane

Je december a my máme za sebou spoločné štyri mesiace. Deti sa s nami aj s oddielom konečne trošku zžili, máme spoločné zážitky, prejdené kilometre, prerozprávané vety či celé kapitoly. Aj ako oddielová rada sme sa posunuli trochu ďalej, učíme sa vzájomnej dôvere, spoznávame sa. Ale čo nám dodalo v poslednom čase asi najviac energie, boli stretnutia s rodičmi našich detí.

Počiatkové problémy (s disciplínou, vybavením detí, dochádzkou a pod.) nás donútili k zorganizovaniu až dvoch rodičovských stretnutí. Samej mi to znie neuveriteľne, ale na týchto rodičkách namiesto dusnej atmosféry, ktorej sme sa tak trochu obávali, nás čakala od mamiiek a ockov tá najpozitívnejšia spätná väzba,

akú sme si len vedeli predstaviť. Deti do oddielu chodia veľmi rady (no a čo, že niektoré vyzerajú, že ich rodičia nútia), chlapec si kúpil skautskú košeľu a potom v nej chodil do školy, možno v nej aj spal (no a čo, že v klubovni skáče po oknách a gaučoch ako šimpanz), ten výlet, čo sme sa na ňom stratili, bol najlepší zo všetkých... a podobne. Dobré sa to počúvalo, aj to povzbudilo a aj nás utvrdilo v tom, že s rodičmi držíme jednu výchovnú líniu a všetkým nám ide o to isté.

Poučenie na záver

Keď sa rozprávam s rôznymi činovníkmi z našej oblasti alebo sa len poobzerám okolo seba, vidím, že mnohé nové oddiely vznikajú ako dôsledok konfliktov, názorových sporov či rozkolov. Nie je to dobrá norma. Pohádať sa so zborovou radou a zmiznúť s celým oddielom alebo jeho časťou a založiť si vlastný je síce jedna z možností rozširovania skautskej základne, ale

určite nie tá najlepšia.

My máme podporu zborovej rady, rodičov, oddielových rád ostatných oddielov a sme plnohodnotným oddielom v našom zbore. Nie sme zaťažení konfliktmi, všade máme kamošov, ktorí sú ochotní pomôcť, ak niečo vyskočí. A aj my ako oddielová rada pestujeme medzi sebou dobré a blízke vzťahy. Aj sa smežeme, aj si vymieňame názory, aj sa doberáme, aj riešime problémy, ale stojíme na rovnakom základe a hlavne máme spoločný cieľ: aby náš oddiel fungoval a vychoval ďalších kvalitných skautov.

A aby sa raz v budúcnosti rozšíril tak, že ho budeme môcť opäť v tej istej kamarátskej atmosfére rozdeliť na dva oddiely a vytvoriť tak základ ďalšieho skautského zboru v Košiciach.

Raz. Možno. Uvidíme...

Jana Vinterová (Juháska)
68. zbor Biele vrany Košice

ĎAKUJEME KARPATSKEJ NADÁCII!

Na našej chate Pionier sme už celkom slušne pokročili. Stalo sa tak aj vďaka grantu od Karpatskej nadácie vo výške 1 792,00 €, vďaka ktorému sme mali možnosť zvýšiť komfort chaty. Z týchto finančných zdrojov sme zakúpili sporák na tuhé palivo, plynovú varnú dosku a materiál na vyvločkovanie oboch komínov, ktoré nám zabezpečí bezpečné využívanie chaty aj počas zimných mesiacov. Ďakujem všetkým dobrovoľníkom, ktorí materiál prenášali na chatu a spolupodielali sa na prácach.

Obrovské DAKUJEME patrí predovšetkým Karpatskej nadácii, vďaka ktorej sme mohli väčšinu financií na túto opravu financovať!

Mutti
7. zbor Slanských vlkov Prešov

TRPEZLIVOSŤ

Tento mesiac ma až tak silno múza nekopla a tak som sa prinútil pridať aspoň krátky postreh, či azda zamyslenie z každodenného života.

Poznáme to azda všetci: vždy sa nájde v skupine skautov jedno víča, ktoré svojím správaním presahuje medze znesiteľnosti a lezie každému na nervy. Neustály krik, naťahovanie sa s inými, neposlúchanie, vymýšľanie ako obísť pravidlá hry... Aj ja som mal takých zopár, keď som ešte aktívne radcoval. S tými deťmi sa to ešte počas roka nejak dalo vydržať, ale tábor, to bol maratón napomínania, riešenia sporov, presviedčania a dohovárania. A všetkým to strpčovalo inak bezstarostný čas táborenia. Skúšali sme všetky možné metódy od ignorácie až po cibrenie si techniky uzlovania na „dobrovoľnej figuríne“. Vo väčšine prípadov nepomohlo ani jedno, ani druhé. Začínam rozumieť prečo. Ako otec chlapca, ktorý si prechádza svojou fázou vzdorovania, sa na tento fenomén pozerám podstatne inak, ako pred desiatimi, pätnástimi rokmi. Svoju synovi sa snažím odovzdať všetko, čo viem a najlepšie ako viem. Snažím sa mu ísť príkladom a vychovávať ho v duchu desiatich bodov Božieho, ako aj skautského zákona. Ide o to, že to nemá okamžitý efekt. Tie veci sa im na harddisk zapisujú, ale akosi ich zatiaľ nevedia v celosti použiť. A navonok sa to javí tak, že to dieťa je stelesnené zlo a chýba mu zdravá výchova (čo niekedy samozrejme môže byť pravda).

Znova načriem do minulosti. Keď som bol skautom v družine Svišťov a neskôr Baribalov, mali sme medzi sebou chlapca, ktorého pre tento účel budeme

volať Skautoš. Skautoš bol jeden dotieravý všadebol, čo všetko videl a všetko ochutnal, vo všetkom bol najlepší, ale len vo svojich predstavách. Ako mladí chlapci sme jeho spôsoby veľmi neuznávali a dosť často sme ho odstrkovali - nebol veľmi obľúbený. Skautoval asi štyri či päť rokov, prestal skautovať pred strednou školou. Po pár rokoch som sa dozvedel, že ako 18 ročný spáchal samovraždu.

Nechcem tu vykresľovať katastrofické scenáre, že všetky podobné príbehy sa aj skončia podobne tragicky. Len chcem poukázať na istý fenomén, ktorý je nám dobre známy a predsa ho prehliadame. Že deti nie sú zlé, aj keď sa zle správajú. Oni len niečo potrebujú a inde to nedostávajú. To ťažké na tom je to, že ani ja ako otec neviem prísť na to, čo chýba tomu môjmu chlapcovi a neviem mu to dať, hoci by som dal všetko za to, aby som to dokázal. Pridanou hodnotou skautingu je, že sa snažíme prijímať všetkých a ukázať im, že na svete je nám dobre, ba dokonca, že ho vieme urobiť ešte lepším než bol včera.

Ak sa najbližšie ocitneš v situácii, keď budeš mať chuť poslať do kelu nejaké ukričané dotieravé decko, neurob rovnakú chybu ako ja so Skautošom. Z mnohých faganov, ktorých sme na tábore mali chuť poriadne zmlátiť, vyrástli fantastickí ľudia a moji priatelia, na ktorých nedám dopustiť. Chce to len čas a otvorenú náruč.

Chce to len čas a trpezlivosť.
Tá je predsa matkou všetkých čností.

Gepo

DOFE MI DALO MOTIVÁCIU PUSTIŤ SA DO AKTIVÍT, NA KTORÉ SOM SA DLHO IBA ODHODLÁVAL

Ľudovít Ján Čalfa, ktorého u nás voláme Sheldon, bývalý člen 3. oddielu a súčasný zástupca vodkyne 8. oddielu v Košiciach, má za sebou malý životný úspech. Je absolventom bronzovej úrovne medzinárodného ocenenia DofE. Rozprávali sme sa o tom, aké ciele si v DofE stanovil, ako to celé prebiehalo a aký zmysel má plnenie DofE pre skauta.

Začnem obligátnou otázkou. Ako by si vysvetlil, čo je to DofE?

DofE je skratka z angličtiny „The Duke of Edinburgh's International Award“, čo znamená medzinárodná cena vojvodu z Edinburgu. Je to ocenenie, ktoré môže byť udelené mladým ľuďom po splnení určitých podmienok. Túto myšlienku priniesol vojvoda niekedy v 50. rokoch minulého storočia. Jeho cieľom bolo, aby sa mladí ľudia viac aktivizovali a pracovali na sebe.

Čo je náplňou DofE?

Tí, ktorí sa rozhodnú zapojiť sa do tohto programu, si stanovujú tri ciele v troch oblastiach: talent, šport a dobrovoľníctvo. Najprv si vyberú hlavný cieľ, ktorému sa budú venovať šesť mesiacov, a zvyšné dva menšie ciele môžu plniť minimálne tri mesiace. Harmonogram je rozdelený na týždne, čiže každý týždeň si postupne plnia nejakú časť cieľa. Na konci je potom ešte tzv. dobrodružná expedícia.

Je to teda čisto individuálna záležitosť? Alebo má účastník DofE nejakého sprievodcu?

Účastníci sú počas plnenia programu vedení mentorom. Môže to byť napr. učiteľ na škole. My skauti si môžeme zvoliť ako mentora aj nejakého staršieho skauta. Táto osoba je poverená, aby účastníkovi počas plnenia cieľov pomáhala, s ňou môže konzultovať úspechy, neúspechy, úpravu cieľov a pod. Mentor zároveň človeka naučí, ako si správne stanoviť cieľ tak, aby bol jasný, merateľný a aby ho niekam posunul. Pri jednotlivých cieľoch si potom účastníci zvolia ešte ďalšieho tútora. Tým môže byť nejaký blízky človek, priateľ, ktokoľvek, kto sa v danej oblasti vyzná. On potom aj zhodnotí, či sa podarilo splniť určené ciele. Napríklad mojou mentorkou bola jedna pani učiteľka z našej školy. A sprievodcom v skautingu bol Dávid – môj zástupca, keďže v tom období som bol radcom družiny. On bol mojím tútorom a ja jeho. Spolu sme pracovali na rovnakom ciele.

Aké ciele si si konkrétne stanovil?

V športovej oblasti som si dal za cieľ zabehnúť polmaratón. V rámci dobrovoľníctva to bol skauting – vedenie družiny a konkrétne body zo skautského napredovania, ktoré som chcel splniť so svojou družinou. V oblasti talentu som sa učil hrať na gitare.

Zabehnúť polmaratón je celkom výzva. Ako si sa naň pripravoval?

Našiel som si na internete zhodou okolností presne trojmesačný plán tréningov, ktorý som si vytlačil. Mne osobne dosť pomáha mať takýto harmonogram na tabuli a fyzicky si to odškrtávať. Začal som behať v novembri. Prvé týždne boli pre mňa intenzívne, vedel som sa rýchlo nabudiť a dával jeden tréning za druhým. Ale postupne to nadšenie trochu upadlo. Najhoršie to bolo vo februári, keď som na dlhší čas ochorel a skoro celý mesiac som nemohol trénovať. V marci som preto musel zabrať viac. Polmaratón som zabehol na konci marca. Bežal som sám, čo bolo trochu náročné, ale podarilo sa mi to.

Bolo dobrovoľníctvo v rámci skautingu pre teba nejakou výzvou? Myslíš si, že vďaka programu DofE dostala od teba (a Dávida) družina čosi viac? Alebo to bolo celé v rámci vášho bežného skautského fungovania?

Plnenie DofE určite upriamilo moju pozornosť na vedenie našej družiny viac. Okrem iného aj vďaka tomu, že som si ozaj musel každý týždeň spolu s Dávidom pripraviť družinovku veľmi cielene a s jasným zámerom, urobiť všetko pre to, aby sa uskutočnila, a ideálne, aby som na nej aj bol. Zároveň som musel mať neustále

prehľad o tom, čo robíme, ako sa nám darí ten cieľ naplňovať a k tomu si všetko dokumentovať. No spomínam na to len v tom najlepšom: s Dávidom sa mi veľmi dobre spolupracovalo, plánovanie aj samotná realizácia nám fungovali výborne. A celé to malo jednu pridanú hodnotu – z toho skautského roka nám vznikol akýsi denník alebo kronika, ku ktorej sa môžem hocikedy vrátiť.

Aký cieľ si si stanovil v hre na gitare? Hral si na tábore aj pri táboráku?

Môj cieľ bol stanovený veľmi jasne: chcel som sa naučiť niekoľko základných akordov a jednu konkrétnu pesničku (Hurt od Johnnyho Casha). Prvé týždne som sa učil základnú techniku, ako držať gitaru, ako vybrnkávať, meniť akordy, rytmus. Posledný mesiac som sa učil potom tú pesničku. Takže áno, niečo zahráť dokážem, hoci pri táboráku sa ku mne gitara nedostala. Ale jedno ráno som budil s gitarou chlapcov.

Pokračuješ aj ďalej v učení sa?

Chcel by som, ale zatiaľ je to len zbožný úmysel. (Úsmev.) No po večeroch si rád trochu zahrám. A raz by som chcel začať aj sám tvoriť hudbu, do ktorej budem môcť zakomponovať veci, ktoré som sa naučil.

Poznám viacerých skautov, ktorí sa v rámci DofE učili hrať na gitare. Je to cieľ, ktorý si ľudia volia často?

Hra na gitare v oblasti talentu a beh v oblasti športu sú veľmi populárne a mnoho ľudí si ich zvolí za svoj cieľ.

Existuje teda ponuka už hotových cieľov? Každý účastník si vie hneď na

začiatku stiahnuť aplikáciu – je to akoby zápisník, do ktorého sa nahadzuje spĺňanie čiastkových cieľov. Je štandardizovaný na 13 týždňov, na konci by sme teda mali mať 13 zápiskov. V aplikácii sa dá vybrať z viacerých aktivít, ktoré sú priamo v ponuke, ale, samozrejme, možno ich špecifikovať. Alebo si vymyslieť úplne vlastný cieľ.

Provokatívna otázka: Načo je skautom DofE, keď sú tak či tak dobrovoľníci a v zásade sa celý život snažia o osobné napredovanie a sebzdokonaľovanie, plnia si odborky, výzvy?

Dá sa na to pozrieť z praktického hľadiska. Toto ocenenie si napríklad všimajú rôzni zamestnávateľia, v životopise môže mať svoju váhu. Je to akoby taký ďalší aj fyzický, aj pomyselný odznačik na košeli, ktorý pozdvihne každého človeka snažiaceho sa v živote niekam posúvať. Napríklad aj kariérne alebo aby rozvíjal svoj talent. Mne osobne to pomohlo v tom ohľade, že som sa konečne donútil do aktivít, ktoré som už dlho chcel robiť, ale nemal som dostatočne silnú motiváciu. DofE mi ju dalo.

Bol certifikát jednou z nich?

Nie, certifikát je pre mňa osobne vedľajšia vec. Pre mňa najväčšou motiváciou bola predstava, že po tých troch mesiacoch budem vedieť zahráť niečo na gitare, ku ktorej som sa celé roky nevedel dokopať. Alebo že po troch mesiacoch zabehnem polmaratón. Takže u mňa zavážili najmä očakávané výsledky.

No a nešlo by to celé aj bez DofE?

Ale áno, šlo. Ale DofE mi dalo presné časové ohraničenie, pomohlo mi

určiť si konkrétny cieľ. Bez jasného cieľa sú snahy ľudí často vágne, nevedia si presne zadefinovať, čo chcú, a tak nespravajú nič.

Zaberalo ti DofE veľmi veľa času?

Áno, zaberalo mi to jednak veľa času v mojom dennom programe, ale veľa času ma stálo aj premýšľanie, ako si to všetko rozplánovať. To je tá mentálna energia, ktorú človek musí vynaložiť na to, aby si pamätal, že aha, na toto a toto nesmiem zabudnúť. U mňa bola menším problémom práve gitara. Často som sa k nej musel strašne nútiť a veľakrát sa mi hrozne nechcelo. Ale potom som sa veľmi tešil z výsledku.

Koľko času DofE zaberie, závisí od aktivít, ktoré si človek vyberie. Mne to bolo pôvodne odprezentované ako program, ktorý si nutne nevyžaduje veľa energie navyše, lebo sa v rámci neho môžem venovať veciam, ktoré aj tak robím. Lenže ja som si vybral kompletne nové činnosti (možno s výnimkou radcovania), takže som musel byť v tom plnení veľmi cieľavedomý. Nebolo to o tom, že si relaxačne behám, kedy sa mi chce, a hrám na gitarke, a potom po troch mesiacoch dostanem ocenenie. Muselo to byť veľmi úmyselné a cielené: teraz idem hrať na gitare, teraz idem behať. Ale stálo mi to za to.

Súčasťou DofE je aj expedícia. Ako vyzerala tá vaša?

Expedícia je vlastne výlet s prešpatím. Najprv sa uskutoční cvične, čiže všetci účastníci DofE (v našom prípade to boli študenti a učitelia z našej školy) sa stretnú a teoreticky sa tam ukážu základné princípy stanovovania, čo si vziať,

čo nevziať, práca s mapou, ako sa správať, na čo myslieť. Potom o pár týždňov sa už ide naostro, čiže nasleduje tzv. kvalifikačná expedícia. Jednotlivé skupinky, kde sa ľudia rozdelia podľa toho, ako sa poznajú a podľa úrovne, ktorú si plnia, sa vyberú na výlet a učiteľia sú nablízku. V tom zmysle, že s nimi celý čas komunikujeme, hovoríme im, kde sa nachádzame alebo keď sa vyskytne nejaký problém. Na konci sa s nimi potom stretáme.

Ako to dopadlo?

Naša kvalifikačná expedícia bola v Slanských vrchoch. Išlo sa cez týždeň a vyšlo nám to na hrozne upršané dni. My sme všetci už pred jej začatím vedeli, že ideme do dažďa a kompletne tam zmokneme, ale iná možnosť nebola. Ukončilo sa to presne tak, ako sme predpokladali: trošku predčasne a na úplne inom mieste. Aj prespatie prebehlo inde, ako podľa plánu malo.

Ono to celé dosť znie ako vytrhnuté z Rangerského horizontu. Dážď tomu asi dodal viac adrenalínu, ale skauti sú zvyknutí na všeličo. Nezdalo sa ti to celé trochu smiešne alebo až trápne v zmysle, že sa to vlastne nijako nelíši od bežného vyvrcholenia táborovej etapovky, ktoré si už stokrát zažil?

Poviem to takto: Začalo pršať, moji kamaráti nadávali, ja som sa smial. (Smiech.) Na takéto situácie som prostě zvyknutý, bolo to pre mňa prirodzené, nepozastavoval som sa nad tým, že zmoknem, že je mi zima, že ešte dlho, že ma bolia nohy a že som hladný. Jednoducho som podobné veci zažil už veľakrát.

Chápem, že niekto, kto také veci bežne nezažíva, potrebuje pomoc aj tú teore-

tickú prípravu a pod. Ale nebolo to pre teba ako pre skauta predsa len trochu zbytočné? Tieto zážitky už predsa máš.

Ľudia, ktorí majú skúsenosti s cestovaním, povedia, že nie je ani tak dôležité, kam sa ide, ale s kým sa ide. Vďaka ľuďom je to vždy niečo nové a práve oni tú expedíciu veľmi ovplyvňujú. Pre skauta môže byť expedícia DofE náročnejšia práve preto, že tam nie je s ľuďmi, ktorí sú na to zvyknutí rovnako ako on. A že tí ľudia často potrebujú pomoc. Nakoniec, ja tiež nie som skaut profesionál, takže aj ja som niekedy tú pomoc potreboval. Má to teda trošku iný charakter ako skautská výprava, hoci základ je podobný. A hoci mi takéto typy akcií neboli úplne cudzie, aj tak to bola pre mňa výzva.

Koľkí z triedy ste DofE začali plniť a koľkí ste skončili?

V triede je nás 19, z toho približne polovica sa do toho pustila. Skončili sme približne siedmi.

Ako vyzerá ukončenie celého DofE?

My sme mali v Divadle Jonáša Záborského slávnostnú ceremóniu s odovzdaním ocenení. Tá slávnosť má tiež niečo do seba a často to ľudí motivuje uvažovať aj o plnení ďalších úrovní.

Ty si absolvent bronzovej úrovne. V čom sa jednotlivé úrovne líšia?

Existuje bronzová, strieborná a zlatá úroveň. Rozdiely sú v dĺžke plnenia, v každej úrovni je stanovené minimum na splnenie cieľov. A potom sa od toho odvíja aj počet nocí na expedícii.

Chystáš sa plniť aj ďalšie úrovne?

Premýšľal som nad tým, ale mám veľa iných povinností a nie je vždy ľahké

to zladiť. Už viem, že to stojí značnú časť mojej energie, takže je to naozaj na zváženie.

Čisto hypoteticky – keby si sa rozhodol, že ideš na striebornú, aké aktivity by si si zvolil?

Asi by som sa venoval jazykom.

A rád by som sa naučil hrať na organe.

**Za rozhovor ďakuje
Jana Vinterová (Juháska)
68. zbor Biele vrany Košice**

SŤAHOVANIE

Koncom minulého roka nastala v našej oblasti jedna výrazná zmena. Po priam až neuveriteľných dvadsiatich troch rokoch zmenila naša oblasť svoje kancelárske priestory. Z Kúpeľnej ulice sme sa presťahovali o niekoľko stoviek metrov ďalej na Požiarnicku ulicu č. 17, len pár krokov od železničnej zastávky Prešov – mesto. Kancelária je na prvom poschodí.

Aj keď je to možno na prvý pohľad malý posun, osobne ho vnímam dosť výrazne. Priestor je zatiaľ len veľkou kopou neporiadku medzi štyrmi stenami, ale do konca mesiaca by z neho mala byť dôstojná oblastná kancelária, sklad aj archív.

Mať svoj vlastný, hoci prenajatý priestor je super. Preto sa mi tlačí do úst rečnícka otázka, že či by sme za tých

vyše 23 rokov už nemali myslieť aj na väčšie méty. Čo tak vlastné skautské centrum? S možnosťou ubytovania, niečo na spôsob Skautského domu v Banskej Štiavnici? A prečo nie. Chce to však plán, odvahu a človeka, ktorý by sa do takéhoto projektu pustil.

Čiňan

KARNEVAL VSO

Drahí skautskí priatelia,
v mene programovej rady VSO srdečne pozývame víchatá, včielky aj najmenších štuplíkov
našej oblasti na KARNEVAL.

3. 2. 2024

Čas: od 10:00 do 15:00
Miesto: v Prešove (upresníme)
Poplatok: 5 €

Čo si vziať so sebou:

masku - skautskú šatku - desiatu a vodu - prezúvky - poplatok 5 €

Neodmysliteľnou súčasťou na karnevale sú samozrejme masky.

Maska je povinná pre každého zúčastneného.

Môžete si pripraviť skupinovú masku (ako družinka),
alebo každý bude mať svoju vlastnú, jedinečnú.

Súťaž o najkrajšiu masku bude v kategóriách jednotlivec a skupina.

Tešiť sa môžete na koooopec zábavy, plno aktivít, súťaží a všetkých karnevalových
radostí, aj na sladké prekvapenie

Príďte a zažite nezabudnuteľný deň plný zábavy s družinkami z celej oblasti.

Prosíme, aby s každou družinkou (cca 7 detí), prišiel minimálne 1 radca.

Ak sa karnevalu zúčastníte, prosím, vyplňte formulár.

Formulár vyplňa vodca oddielu alebo radca družiny za členov, ktorí sa zúčastnia.

Svoju účasť je potrebné oznámiť do 29. 1. 2024.

formulár na prihlasovanie

V prípade akýchkoľvek otázok ma neváhajte kontaktovať.

Tešíme sa na vás.

Za programovú radu VSO
Ivka

Stretnutie vodcov oddielov a zborov k HK

Milé vodkyne a vodcovia, rád by som vás pozval na pracovné stretnutie vodcov VSO k Hodnoteniu kvality, ktoré sa už nejaký čas snaží národná úroveň implementovať ako ukazovateľ kvality jednotlivých oddielov a zborov.

Stretnutie sa uskutoční dňa **17.2.2024** (sobota) o **13:30** v priestoroch Čukolády. Jeho dĺžka a výstupy budú závisieť od našej aktivity a pripomienok. :)

Všetko na čom sa zhodneme, by sme následne chceli spracovať a komunikovať na Malom sneme, ktorý sa uskutoční v termíne 8.-10.3.2024.

Budeme preto vďační za vašu prípravu na stretnutie a za všetky postrehy, s ktorými prídete.

Verím, že sa dokážeme stretnúť v hojnom počte a kvalitne pripraviť podklady pre pripomienkovanie a zmenu Hodnotenia kvality za VSO. :)

Želám ešte pekný a vydarený deň!

So stiskom ľavice

Kazík (Oblasťný rozvojár)

Hľadá sa spojka... Zahraničná

Ahojte.

Byť zahraničnou spojkou pre svoju oblasť je pre milovníka zahraničia a znalca jazyka, veľmi veľkým prínosom. V prvom rade je, samozrejme, prínosom pre svoju oblasť, no výhody neobídu ani jeho samého. Keďže úlohu spojky vykonávam niekoľko rokov, je načase, aby som toto žezlo podala ďalej, keďže s pribúdajúcim vekom, pribúdajú svetské a školské povinnosti, ktoré mi bránia v riadnom vykonávaní tejto funkcie. Hľadáme teda vhodného kandidáta na post spojky pre VSO.

Čo všetko kandidát potrebuje?

- znalosť anglického jazyka (no v dnešnom svete googlu, nemusí byť ohromná)
- trošku svojho času
- mať chuť spolupracovať a zaujímať sa o zahraničie

Čo je jeho náplňou?

- privádzať zahraničie k oblasti
- preposielať maily o zahraničných novinkách
- raz do roka zorganizovať cestovateľské kino
- komunikovať so zahraničnou radou

Aké má výhody?

- cestovné ponuky, ktoré nie sú všetkým skautom prístupné
- je členom zahraničnej rady

Mňa táto funkcia dostala cez Viedeň, Rím, Macedónsko, až po Brusel a dala mi aj mnoho zážitkov.

Ak poznáte niekoho, kto by mal záujem sa pustiť do takéhoto dobrodružstva, samozrejme za pomoci a zaučenia sa, neváhajte ma kontaktovať na mail lkmecova13@gmail.com

Teším sa vopred na kandidáta.

S pozdravom,

Lýdia (spojka VSO)

**Oblíbená aplikácia pre správu
a rozvoj oddielu ide na Slovensko**

SPRÁVA ODDIELU:

Základňa členov, chytrá tabuľka, pokročilé
filtrovanie, rýchle kontakty

PLÁNOVANIE ČINNOSTI:

Prihlásenie jedným kliknutím, plán stretnutí a
výletov, platby a podrobnosti, pripomienky

KOMUNIKÁCIA S ČLENMI A RODIČMI

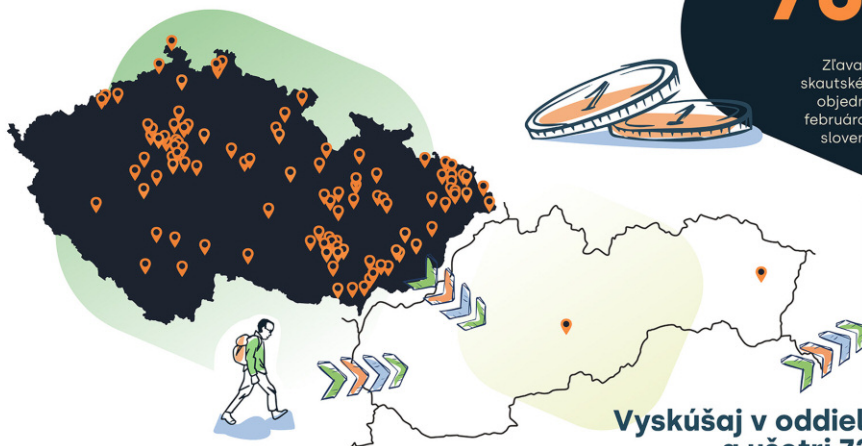
Jednoduchý výber príjemcov, esemesky,
hlasovanie a spätná väzba

S kódom
SLOVENSKO
zľava na vyskúšanie

70 %

Zľava platí do konca
skautského roka. Nutno
objednať do konca
februára 2024. Len pre
slovenské oddiely.

**Vyskúšaj v oddiele aj ty Levitio
a ušetri 72 hodín ročne.**

Uzávierka najbližšieho vydania Oblastníka

Máš nejaký zaujímavý článok,
či pozvánku na akciu?
Pošli nám to, prosím na e-mail
do termínu uzávierky.

15.3. - Jar

www.skautivychod.sk

Vydal:

Slovenský skauting, Východoslovenská oblasť
V. Clementisa 16, 080 01 Prešov
IČO: 37792725, DIČ: 2021298785
IBAN: SK02 1100 0000 0029 2990 4868

Termín vydania: január 2024

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Grafická úprava a sadzba: Jozef Lenarčíč - Cichy